

דברי חכמה

תגיד לי מה אתה אוהב בי
שאלתי אותך פעם
אתה אמרת הכל
קנאתי בך
רציתי גם אני
לאהב
עצמי ככה.

תמרה לילך מזומן

גיליון מס' 2632 כ"ד אב תש"פ * 15 באוגוסט 2020
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בשולי חג המשק - ראיון עם רות גולן

(מיום 6.7.2020) ראיינה צילה בן רשף

במה עסקה ועדת חברה בקיבוץ

הועדה התעסקה הרבה בחלוקת ציוד ומכשירים לבית.
על פי עיקרון השיוויון והותק.

מקררי סיביר

עד שחולקו מקררים היינו מקררים את המים בג'ארות מחימר ששמנו אותן על המרפסת. היה מאד חשוב וטוב לקבל מקרר שיכול להכיל מים קרים וחלב בחום הישראלי. כשהתחלנו לחלק את מקררי ה'סיביר' הקטנטנים חצבו גומחה קטנה בקיר בין המטבח לחדר השינה כדי לאפשר מקום למקרר.

טלוויזיות

כשהגיעו הטלוויזיות לארץ ונפתחה התחנה לשידור בארץ, אסור היה להחזיק טלוויזיות פרטיות בבית בקיבוץ. הסיבה להתנגדות הייתה שחברים יסתכלו כל ערב בטלוויזיה ויפסיקו את חיי החברה ואת ההשתתפות בישיבות. אך היו כמה חברים שהפרו את ההחלטה והכניסו טלוויזיות לבית שלהם והעמידו אותן בארונות. אם היו נכנסים אורחים הם מיד סגרו את דלתות הארון. אנחנו ידענו בעצם מי מסתיר והיה חבר שנשלח לדבר עם הסוררים. אני אף פעם לא רציתי להתעמת איתם. כשהוחלט שמותר להחזיק טלוויזיה, הקיבוץ קנה טלוויזיות סילורה בשחור לבן, אך לא יכול היה לקנות את כל הכמות בבת אחת והחלוקה הייתה לפי ותק.

ותק

היו מעט מאד משאבים ויכולת כספית בקיבוץ לתת לכולם לפי צרכיהם. החלוקה של הציוד וגם התור לנסיעות לחו"ל היו לפי ותק. אצל יצחק עדר הייתה רשימה מסודרת של מי הוותיק ביותר וכל אלה שאחריו. הרשימה נקבעה לפי תאריך הגעה לקיבוץ, גיל, ועוד קריטריונים. בעלי הותק הגבוה קיבלו ראשונים את הציוד או כל חלוקה שנקבעה לפי וותק. אם חולקו 18 מקררי סיביר בשנה ואני הייתי במקום 20 בותק, אז הייתי צריכה לחכות שנה נוספת לקבלת מקרר. כשהגיע תורי לנסוע לחו"ל נסעתי לבקר את הורי, אך לג'ק לא נתנו לבוא איתי כי אלה לא היו ההורים שלו.

לפעמים חברים פנו עם צורך מאד מיוחד כדי לנסוע לחו"ל והמזכירות אישרה. אפילו התפטרתי פעם מהמזכירות בעקבות אישור שמשפחה קיבלה מחוץ לתור ואני התנגדתי. היו הרבה דברים ללא הגיון בשיטה של אז בקיבוץ של פעם.

תלושים

כשהייתי בוועדת חברה, טיפלתי בנושא האספקה הקטנה. רודה הייתה אחראית על האספקה הקטנה (אז לא קראו לה חנות). למעשה רודה הייתה המייסדת של המרכולית. בהתחלה הכל היה חופשי. חילקו לחברים מוצרים בסיסיים כמו סבון, משחת שיניים, משחת נעליים, שרוכים, חומרי ניקוי ועוד. מי שהיה חסר לו היה בא ומקבל. גם סיגריות 'נדיב' חילקו ללא תשלום באספקה הקטנה. מי שלא עישן מחה על כך וענו לו שהעישון זה צורך. מספר חברים טענו באסיפה שיש להם צורך עז לשוקולד אך הם לא נענו.

במהלך הזמן ראיתי שמה שנותנים חופשי לחברים הם לא מעריכים. חבר היה לוקח חפיסת סבון, הולך למקלחת הציבורית ומשאיר אותה שם. ואז מביא חפיסה חדשה למחרת מהאספקה הקטנה. לא יכולתי לסבול את הבזבז ומאד התעצבנתי. החלטתי לשים קץ לשיטה החופשית הזו. הבאתי הצעה והתחלנו להנהיג את שיטת התלושים. החברים היו מקבלים כל חודש תלושים ואיתם הם היו רוכשים את המוצרים באספקה הקטנה. התלושים חולקו לפי מספר האנשים במשפחה, וכמה ילדים יש במשפחה. לכל משפחה או בודד נעשה החישוב של ערך התלושים. בתקופת התלושים נוספו באספקה הקטנה ממתקים ואגוזים על פי הצרכים של החברים.

גם ילדים קיבלו תלושים כדמי כיס בימי שישי. בשנים הראשונות הילדים קיבלו כל יום שישי "מנת יום שישי" שהתחילה כסוכריות והשתדרגה לשוקולד או גליל קוקוס ורוד. ה"מנה" הוחלפה בתלושים וכל ילד רכש לעצמו את מה שאהב. בהמשך החברים התלוננו שהם מאבדים את התלושים ואז הכנסנו פנקסים כמו פנקסי צ'קים.

אני לא בטוחה שהייתי הקיבוצניקית הכי עקרונית וטובה, אבל מהכיתה שהייתי מטפלת שלה – כיתת עופר – נשארו הכי הרבה ילדים בקיבוץ. לא רציתי להיות בקיבוץ ונשארתי בגלל הבעל שלי ז'ק ז"ל, שהיה קיבוצניק שרוף. היום אני לא מצטערת להיות בקיבוץ. תמיד אמרתי שהקיבוץ הוא גן עדן בשביל הילדים והמבוגרים.

רוח של התנדבות. ? / גדי עמית.

אחת התופעות שאפיינו אותנו, הקיבוצניקים, (ואולי גם אחרים) הייתה שכולנו ידענו טוב יותר מאחרים, בעיקר מה איך ומתי מישהו אחר צריך לעשות. בדגש על ה"צריך" וה"מישהו" (לא אני).

בנוסף, ובחיבור הגיוני, היה מחסור במי שיגידו: "עליי", "אני אעשה".

האם רק נדמה לי או שמא משהו טוב אכן קורה פה (לעת זקנתי), האם אני באמת מבחין בהרבה יותר "אני אעשה", "עליי"?

דוגמאות: 'לב הקיבוץ', חינוך (ונעורים בתוכו), תרבות ועוד.

נדמה לי שכן, וטוב שכן.

יישר כוח לכל העושים ולעוזרים בידיהם.

חן חן, תחזקנה רוחכם וידיכם!

ימי הולדת 14-20.8

14.8 יובל נוי

15.8 שרון מזרחי – 50

דור מעין

17.8 עומר יצחקי

19.8 עדי עופרי פרנק

רואי איילון

16.8 איילת מרום

נטע לינטון

20.8 ניתאי קורן

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• מחשב לכל ילד, או "הקטן יקנא"

משרד החינוך פירסם את מתווה הלימודים שהוא מתכנן לשנת הלימודים תשפ"א. המרכיב העיקרי במתווה הוא הרבה לימודים מרחוק, מידה מקוונת, ישיבה בבית מול מחשב.

מסתבר, שאמנם בבתים רבים, יש מחשב היום, אבל, יש גם בתים רבים שבהם אין מחשב או שהאינטרנט (המרשתת) אינו זמין לאזורים האלה. וגם – יש משפחות רבות, שיש בהן יותר מילד אחד, אבל רק מחשב אחד, איך הילדים אמורים ללמוד? שלא לדבר על משפחות שבהן אחד ההורים עובד מן הבית על המחשב שלו, ומקום העבודה לא מספק לו מחשב נוסף.

כבר בשנת 1996 קמה יוזמה של כמה בעלי הון, ובראשם חברת מייקרוסופט, שנקראה אז "מחשב לכל ילד". היוזמים חשבו אז על מחשב לכל בית שיש בו ילד, כך שכל בני המשפחה, כולל ההורים יכירו את הכלי, וייכנסו לעידן המחשוב על כל האפשרויות שבו. בטכס ההשקה השתתף גם מי שהיה אז (גם אז, כבר אז) ראש הממשלה בנימין נתניהו. הממשלה הייתה שותפה ליוזמה הזאת.

יחד עם המחשבים סיפקה חברת מייקרוסופט מתנה שהייתה אז יקרת ערך: תקליטור (דיסקט) ועליו תוכנות ולומדות מתאימות. זכור לי, שברגע חגיגי בטכס, הגישו נציגי התורמים תקליטור אחד כמתנה לראש הממשלה. בדרך כלל, ניתן היה לצפות שהאורח הנכבד יחייך חיוך מנומס ויאמר "תודה, אני תורם לכם בחזרה את התקליטור לטובת ילד נוסף, שיזכה בו". אבל זה לא קרה. במקום זאת, אשת ראש הממשלה נזכרה שיש לה שני ילדים בבית, ובתור פסיכולוגית חינוכית, היא ידעה להבין לרגשות ילדיה והיא אמרה: "הקטן יקנא". אמירה זאת הספיקה כדי שהתורמים יגישו לה תקליטור נוסף...

אני מקווה מאד שמתווה הלמידה מרחוק יצליח, ומתפללת שבמהרה נחזור לחיים נורמליים, בעזרת חיסון, שיש לקוות שיהיה זמין עד סוף 2021.

• גידול דמוגרפי ובית תינוקות:

הקדמה חשובה:

כבר בפתח הדברים אני רוצה לומר שאני לגמרי בעד גידול דמוגרפי. אני בעד קליטת משפחות צעירות (אבל לא רק) ואני בעד מערכת חינוך קיבוצית רציפה מגיל לידה עד גיל 18.

וכך, אחרי שהבהרתי את הדברים האלה, ברצוני להוסיף כמה הערות:

א. אני בעד קליטת משפחות של בנים, בעיקר בגלל הוריהם. מזה שנים לא מעטות, אני מודעת לכך, שלחברים עצמם חשוב מאד לקלוט את ילדיהם כאן בקיבוץ. כבר בימים שבהם נכנסתי לתפקיד מזכירת הקיבוץ לפני 26 שנים, זיהיתי את הצורך הזה. כבר אז היה ברור לי, שלחברים החיים בקיבוץ, חשוב מאד, שעד כמה שאפשר, ילדיהם יחיו קרוב אליהם. הדבר לא השתנה במשך השנים האלה, ואולי נעשה יותר אקוטי עם התבגרותם של חברים, כולל אלה שהם עצמם בני משק, ולאור המחסור בדירות פנויות של הקיבוץ.

ב. ומכאן נובעת גם שאלת הקדימויות. המתווה, שצוות הגידול הדמוגרפי פרסם לפני כמה שבועות נותן עדיפות לבנים, אשר אף אחד מאחיהם אינו גר בקיבוץ, על פני מי שיש כבר ילדים אחרים של אותה המשפחה שגרים כאן. ושוב, מתוך הכרתי בחשיבות הרבה שחברים מייחסים להמצאות ילד אחד לפחות ממשפחתם כאן בקיבוץ, מובנת העדפה זאת. ג. אבל יש גם נימוק אחר למתווה של הגידול הדמוגרפי: הרצון לעבות את מערכת החינוך בקיבוץ, הן מבחינה כספית, כך שהיא תעמוד בעלויות הגבוהות (בעיקר שכר עבודה) והן מבחינת גודל הקבוצות, שישמשו חברות ילדים.

ד. וכך, אני חוזרת לשאלת הקדימויות, שלפי דעתי לא ניתן לה מענה: במצב שבו יש מחסור בדירות, האם יש עדיפות למשפחה צעירה עם ילד אחד, ו/או עם פוטנציאל לילדים נוספים, על פני יחיד/ה שילדיהם כבר גדלו, או שעדיין אין, ואולי גם לא יהיו להם ילדים, שימלאו את בתי הילדים שלנו?

ה. מכאן אני מגיעה לנושא בית התינוקות: בשבועות האחרונים הוצפנו בעצומות לטובת פיתוח ופתיחת בית התינוקות מחדש בקיבוץ.

ו. לפני הרבה שנים, בימים ההם (בקיבוץ הישן), היה מין הסכם בין ההורים לבין הקיבוץ, שעל פיו, הקיבוץ מספק בתי ילדים, מטפלות, גננות ומורים, במערכת חינוך טובה ככל שהוא יכול היה לספק. החינוך ניתן בחינם, במסגרת "מכל אחד על פי יכולתו ולכל אחד על פי צרכיו". חלפו הימים ההם, וכבר שנים רבות ההסכם הזה הופך להיות חד צדדי בלבד: הקיבוץ נדרש לקיים מערכת חינוך ובתי ילדים, החינוך מופרט, ועל כן יש לשלם עליו, אבל ההורים אינם מחויבים לשלוח את ילדיהם לבית התינוקות, לגני הילדים לבית הספר ולחינוך הבלתי פורמלי של כפר הנשיא. בכל רגע נתון, יכולים ההורים להעביר את ילדיהם למסגרות אחרות. אינני יודעת מה קדם למה, האם קודם התחילו הורים להשאיר תינוקות אצלם בבית, או למסור אותם למטפלת שקיימה משפחתון בביתה, או שסגירת בית התינוקות הביאה לפתרונות האחרים.

ז. ועל כן, אני, על אף רצוני בקיומה של מערכת חינוכית טובה ורציפה, אני מהרהרת בשאלת איכלוס בתי הילדים האלה. מהקיבוץ נדרשות השקעות במבנים, תשלום שכר עבודה על פי חוזה לשנה לפחות. ומי ערב לכך שאכן המערכת תוכל לשאת את עצמה גם מבחינה כלכלית? האם יש הרשמה מראש, כולל הפקדת צ'קים לאורך השנה כולה?

מהי מידת המחויבות של המשפחות אשר גרות כאן? לכן, אני תומכת בסיכום שהגיעה אליו ההנהלה לגבי בדיקת נושא בית התינוקות, לפני שנכנסים להוצאות גדולות, אשר הופכות את פתיחת בית התינוקות מרעיון מבורך, לברוך.

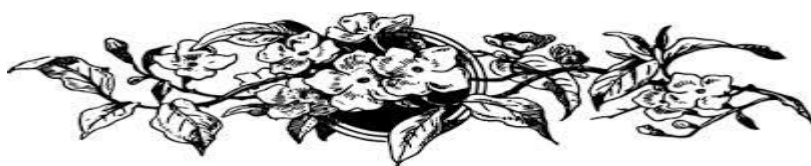
ולבסוף, אשרינו שהגענו למצב הזה שצעירים רבים רוצים לחיות איתנו כאן בכפר הנשיא, ואפילו להתקבל לחברות מלאה. רק לפני 15 שנה חשבנו שאנחנו לא מספיק אטרקטיביים לבנים שלנו עצמם, וכדי למשוך אותם, החלטנו על מתווה החברות בעצמאות כלכלית. ומאושרים נהיה אם "בתינו יהמו מתינוקות", כפרפרזה על השיר.

מלאו אסמינו בר מילים: פנחס אלעד (לנדר) חן: דוד זהבי

מָלְאוּ אֶסְמֵינוּ בָּר וִיקָבִינוּ יֵין
בְּתֵינוּ הוֹמִים, הוֹמִים מְתִינוּקוֹת
וּבְהִמְתֵּנוּ פֹרָה—

מָה עוֹד תִּבְקָשִׁי מֵאֲתֵנוּ מְכוּרָה
וְאֵין, וְאֵין עֲדִין?
מָה עוֹד תִּבְקָשִׁי מֵאֲתֵנוּ מְכוּרָה
וְאֵין, וְאֵין עֲדִין?

על גורלן המר של דמויות המשנה בתנ"ך | דודו פלמה

1. וְשָׂאוֹל נָתַן אֶת מִיכָל בִּתּוֹ אֶשֶׁת דָּוִד: לְפִלְטִי בֶן לִישׁ אֲשֶׁר מִגָּלִים. (שמואל א' כה)

מי היה מאמין שבסוף פרק כה בשמואל א' ממש ככה בפסוק האחרון תמצא מקופלת טרגדיה אנושית מסעירה של אחת מדמויות המשנה הרבות הממלאות את תפקיד הטיח המחזיק את הקיר ממנו בנוי ספר הספרים. ותזכרו טוב את הפסוק הזה בשמואל א', כי כמו האקדח של צ'כוב שתלוי על הקיר בשמואל ב', תבוא שעתו לפלוט את האיש פלטי בן ליש אל מחוץ לסיפור. הנה היה איש פלטי בן ליש שמו ואיננו עוד.

וַיִּשְׁלַח דָּוִד מַלְאָכִים אֶל אִישׁ בִּשְׁת בֶּן שָׂאוֹל לֵאמֹר: תִּנֶּה אֶת אִשְׁתִּי, אֶת מִיכָל, אֲשֶׁר אֶרְשָׁתִּי לִי בְמָאָה עָרְלוֹת פְּלִשְׁתִּים. טו וַיִּשְׁלַח אִישׁ בִּשְׁת וַיִּקְחָהּ מֵעַם אִישׁ מֵעַם פְּלִשְׁתִּיאל בֶּן לִישׁ. טז וַיֵּלֶךְ אִתָּהּ אִשָּׁה הַלֹּךְ וּבָכָה אַחֲרָיָה עַד בְּחָרִים; וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲבִנִּי לָךְ שׁוּב וַיֵּשֶׁב. (שמואל ב פרק ג)

2. לפעמים אני חושב על דמויות המשנה המבליחות בתנ"ך להרף עין ונעלמות להן בערפילי האלמוניות הגואלים. פלטי בן ליש הוא אחד מהם. הלב יוצא אליו. איך הפך להיות כלי משחק במשחק המלכים המסיעים את דמויות המשנה כדי להקריב אותן במהלך מבריק על הלוח. חייל שחור מכה חייל לבן. ולפעמים הם אפילו מוקרבים לטובת איזו פעולה נעלמת מן העין שתלך ותתגלה רק בעתיד.

הלב נחמץ כאשר הוא נמוג בשמואל א פרק כה אל ערפילי הרקע המטושטשים ומבליח שוב כדמות טראגית ומרוסקת בשמואל ב פרק ג כאשר הוא מלווה את מיכל אשתו הנלקחת אל דוד, והוא הולך ובוכה עד בחורים. ושם כבר נמצא אבנר הפוקד עליו בקשיחות אדישה של בעל שררה לשוב אל ביתו.

ופלטי בן ליש דן בולע את דמעותיו בגרון חנוק, סב על עקביו ושב אל מקומו כשהוא גורר אחריו את עלבונו ואת עליבותו אל מעבר לגבעה ונעלם מהבמה. וזהו. והנה היה איש פלטי בן ליש שמו. ואיננו עוד.

3. תחלופנה שנים רבות ופלטי בן ליש עוד ישוב אלינו כקריין ברדיו שיאמר בקול בס-בריטון מרשים "והרי החדשות מפי פלטי בן ליש", שבסופו של דבר יהגר

לארה"ב שם ימות כאלמוני. ואני בטוח שכל זה כלל לא קשור לשם שקראו לו
הוריו, אבל זהו באמת כבר סיפור אחר לגמרי...

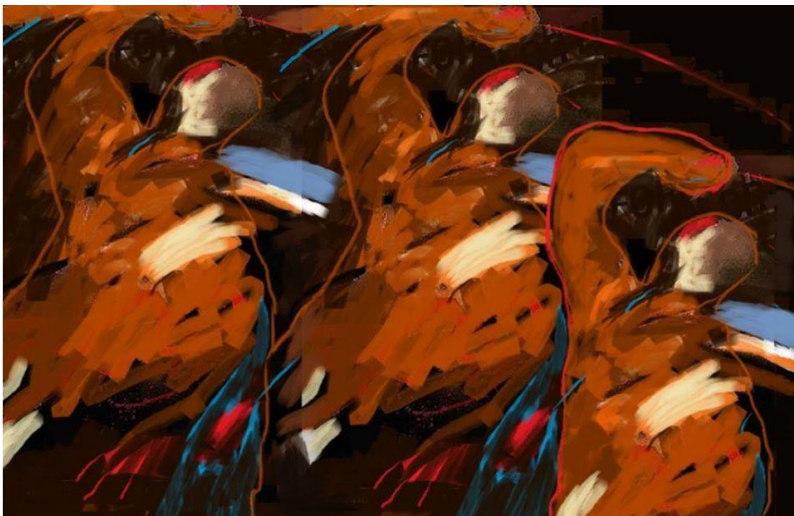
4. שחמט | חנוך לוין

לאן הלך ילדי
ילדי הטוב לאן
חייל שחור מכה חייל לבן
לא יחזור אבי
אבי לא יחזור
חייל לבן מכה חייל שחור
בכי בחדרים ובגנים שתיקה
המלך משחק עם המלכה

ילדי שוב לא יקום
לעולמים יישן
חייל שחור מכה חייל לבן
אבי בחשכה לא יראה עוד אור
חייל לבן מכה חייל שחור
בכי בחדרים ובגנים שתיקה
המלך משחק עם המלכה

ילדי שבחיקי עכשיו הוא בענן
חייל שחור מכה חייל לבן
אבי בחום ליבו
עכשיו ליבו בקור
חייל לבן מכה חייל שחור
בכי בחדרים ובגנים שתיקה
המלך משחק עם המלכה

לאן הלך ילדי
ילדי הטוב לאן
נפלו חיל שחור וגם לבן
לא יחזור אבי
אבי לא יחזור
ואין חייל לבן ואין שחור
בכי בחדרים ובגנים שתיקה
על לוח ריק רק מלך ומלכה

בירה ונסירה עם הדשא

בירה ויין לא תחתית 50 ש"ח

מנות מפנקות מאטקדו של ינר קורנבליט 15 ש"ח

שירה חופשית עם DJ אילן מדינה

יום חמישי 13.08.20 פתיחה 21:30

דשא חשק ילדים

מצפים לכם, ועדת תרבות ופאב כפר הנשיא

כניסה מגיל 18 ומעלה ובהתאם להנחיות הבריאות

עיר קטנה ואנשים בה מעט / דודו פלמה

"עיר קטנה ואנשים בה מעט ובא אליה מלך גדול וסבב אתה ובנה עליה מצודים גדולים" (ספר קהלת פרק ט)

תרבות יכולה לגווע אט אט. להתכנס אל תוכה ולהתקפל שם כשבלול עד שפתאום מתוך הרמץ אחד הגחלים מתחיל לבעור, ולפתע היא שבה לתחייה. יש משהו מפעים בעובדה ששפה שנחנטה במשך אלפי שנים בין דפים של ספר קמה לתחייה. נתזי מילים ומשפטים גחים החוצה והופכים מדימוי מופשט למשהו גשמי ומוחשי מאוד.

כאשר שלונסקי כותב בשיר "זמר": "לא אורחת גמלים ירדה לכרוע לא דבשת היא אל מול כוכב" הוא מבקש לומר לנו כבר בהתחלת השיר שבארץ ישראל שנבראה בידי החלוצים הוא שולל את השימוש ב"דימוי", במטפורה. ולכן הוא מוסיף מיד: "זה הרים, הרים שבגלבו, הרים צופים אלי מרחב." ויש בדבר הזה, שעושה שלונסקי, משהו שהוא הרה גורל יותר מאשר סתם ויתור ושלילה של מטפורה. ישנה כאן בעצם הכרזה גדולה על שלילת הגולה התודעתית.

אחד הדברים המרתקים שאירעו לתודעה היהודית שגלתה מארץ ישראל, הוא העובדה שכל מה שהיה קשור לא"י הפך בגולה למטפורה. למשל, באר בשדה הוא מושג ארצישראלי גדוש המעלה ניחוח של קיץ וריח אבק עדרים קרבים ובאים אל הבאר להרוות צימאונם לעת ערב. אך מה שבא"י היה דבר מוחשי, בגולה נכנס לבין מירכאות והפך לדימוי של מה שאינו ניתן עוד להתממש. וכך כותב האדמו"ר יהודה לייב מגור (המכונה "שפת אמת"): "בחינה זו נמצא בכל דבר ובכל איש ישראל, שיש בכל דבר נקודה הנותנת חיים ומחיה (את) הדבר ההוא. וזה 'באר בשדה'. אף מה שנראה ונדמה להפקר כשדה, אך (עדיין) נגזז בה הנקודה הנ"ל"...

כאשר נחום גוטמן בא לספר את סיפורה של העיר תל אביב, הוא כותב ספר וקורא לו "עיר קטנה ואנשים בה מעט". ראו איך פסוק יד הוצא מתחבושות הזמן שהיה חנוט בהן כמו מומיה בספר קהלת בפרק ט', נוער מהתחבושות העוטפות אותו וברא בבת אחת עיר קטנה ולבנה.

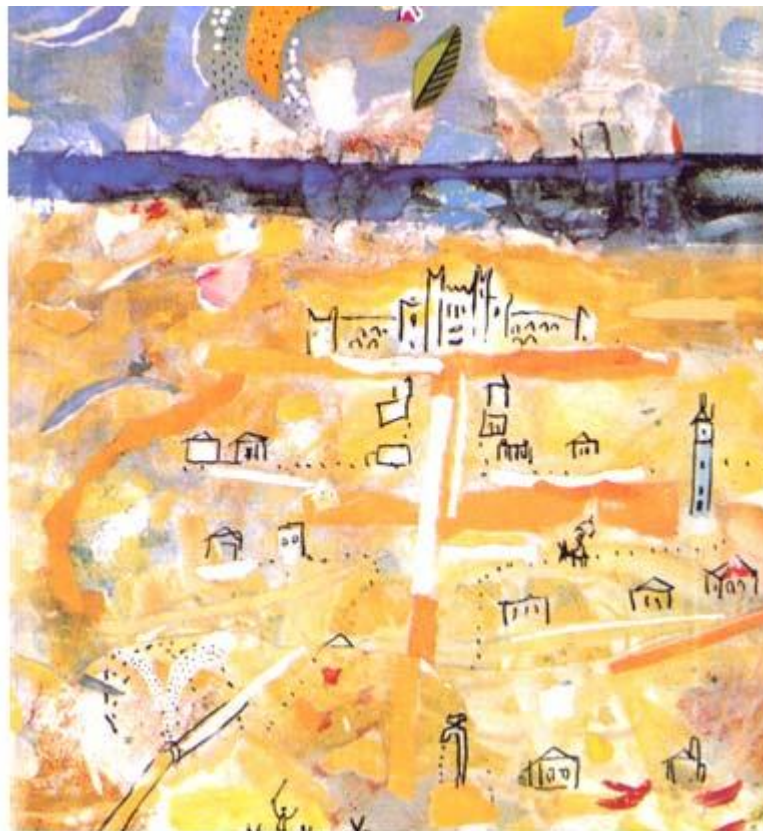
עיר קטנה ואנשים בה מעט הפכה להיות לעיר גדולה ואנשים בה הרבה. ואל הפלא הזה של שפה מתעוררת ובוראת תרבות חדשה צריך להתייחס בזהירות רבה. משום ששפה חדשה כמו זו שלנו שחזרה לחיים, יכולה גם להתנוון ולהזדייף עד מהרה, ולהוליד מושגים אפלים כמו "משטרת הגירה" ומקצועות

כמו "צייד פליטים". החיים והמוות ביד הלשון. והמוות נוכח אצלנו בתרבות יותר מהחיים. כבר די הרבה זמן.

"בית:

הציור בשער הספר מראה את רחוב הרצל, בתחילת בנייתה של תל-אביב. קשה לי להגדיר מה פירושם של קוי-הנקודות שציירתי. כמה מהם הם שבילים בחול שעשו הפועלים והתושבים. כמה מהם עקבות חמורו של הרופא. ציירתי גם את הד"ר חיסין. הנה הם בשדרות רוטשילד. הנקודות שבין מגדל-המים והבית הקיצוני שמימין - הם צעדיהם של המכונאי וראש-הועד דיזנגוף. כמה קוי-נקודות הם עקבות חיפושיות ולטאות וכמה מהם צעדי צפרים שירדו לנוח, וכמה מהם, אלה שבמרכז הציור, בין שני הבתים הסמוכים - הם צעדי ילדים. אפשר שהגזמתי במידותיו של בנין הגימנסיה - אך על רקע השממה הגדולה שהייתה מסביב הוא נראה אז עצום בגדלו". (נחום גוטמן, עיר קטנה ואנשים בה מעט)

הציור: נחום גוטמן, עטיפת השער של הספר "עיר קטנה ואנשים בה מעט".

ד.ב. גליל עליון 1, 12305, טל' 6914727-04, פקס

כפר
6914570-04
הנשיא
מנהל משאבי אנוש

לכפר הנשיא דרוש/ה מנהל/ת צמיחה דמוגרפית

יעוד התפקיד: ניהול ותכלול מערך הקליטה בקיבוץ, אחריות על תהליכי הצמיחה והקליטה.

הגדרת התפקיד:

- ☒ הובלת תהליכים וקבלת החלטות בנוגע לצמיחה וקליטה יחד עם הנהגת הישוב.
- ☒ ריכוז וניהול צוות צמ"ד האמון על אסטרטגיית הצמיחה של הקיבוץ.
- ☒ ריכוז ותכלול הקשר עם הנהלת הקיבוץ ועם הגורמים השונים העוסקים בצמיחה הדמוגרפית בקיבוץ ומחוצה לו כגון: ועד ההנהלה, ועדת קבלה, ועדת קליטה, שיוך דירות, השכרת דירות, תכנון תשתיות ובניה, מועצה, עו"ד, חברת האבחון הכלכלי, מכון אבחון להתאמה הקהילתית, יועצים חיצוניים, מוסדות מדינה וכדומה.
- ☒ קיום קשר אישי רציף עם הנקלטים הפוטנציאליים משלב הגישוש ועד שנה אחר קליטה. כתובת מקשרת של הנקלט עם כל הגורמים המעורבים.
- ☒ שותף/ה פעיל בפורום עמיתים אזורי.
- ☒ אחריות להחתמת המשפחות על הסכמי הקליטה ועמידה בהסדרי התשלום ובעלויות הנדרשות.
- ☒ הובלת פעולות השיווק לקליטת המשפחות לחברות, פנימה והחוצה, לרבות כנסי קליטה, פגישות היכרות עם משפחות.

דרישות התפקיד:

- ☒ חבר בקהילה (חבר קבוץ או תושב קבע).
- ☒ זמינות גמישה להיפגש עם מועמדים.
- ☒ מיומנויות מחשב ואינטרנט ברמה גבוהה.
- ☒ ייצוגיות ויחסי אנוש טובים מול מתעניינים, נקלטים ובתוך הקהילה.
- ☒ הזדהות עם מטרות הקליטה ומחויבות אליהן.
- ☒ אמינות ודיסקרטיות.
- היקף נדרש:** יום וחצי בשבוע - בשעות גמישות
- ☒ המינוי ע"י הנהלת הקיבוץ – כפיפות ישירה למנהל הקהילה.

הרואים עצמם מתאימים מוזמנים לשלוח ק"ח למייל masha@kh-accounts.org.il

עד לתאריך 19/8/20

, Fax: 06-6914017727

kfar

Upper Galilee , 12305, Tel: 06-6914

hanassi

משולחן העורכת

טקסט מקסים של נועם חורב, שיעור נפלא לחיים שלנו...

// להניח את השקיות //

לפני שבוע קפצתי לסופרמרקט. התכוונתי לקנות כמה מצרכים בסיסיים, אבל אתם יודעים איך זה, איכשהו יצאתי בסוף עם מלא שקיות. הבית שלי נמצא 7 דקות הליכה מהסופר, אז ביציאה הרהרתי - לתפוס מונית או ללכת ברגל? אחרי שהבנתי שאין שום מונית באופק, אמרתי לעצמי: "יאללה, אל תהיה עצלן, לך קצת ברגל". העמסתי את כל השקיות והתחלתי לצעוד.

ב-3 הדקות הראשונות הכל היה סבבה. באמת. "אחלה כושר" - חשבתי לעצמי. איפשהו לקראת הסוף זה התחיל להיות קשה. השקיות היו כבדות, הרחובות היו מלאים באנשים שלא נתנו לי לעבור, כריות האצבעות שלי הפכו ללבנות מהלחץ, ואם זה לא מספיק - שקית אחת עם אורז מלא ומלא ירקות איימה להיקרע. לא עצרתי לנוח אפילו לשניה, כי אמרתי לעצמי - הנה, הבית כבר קרוב, רק עוד קצת.. רק עוד קצת... לא צריך לעצור עכשיו. תמשיך ותיכף תגיע. בסוף הגעתי הביתה, מזיע, מתנשף ואדום, זרקתי את השקיות על הרצפה וצנחתי על הספה באפיסת כוחות.

בזמן ששתיתי מים ונרגעתי קצת - התחלתי לחשוב. יש לנו נטיה לקחת על עצמנו לא מעט. אנחנו ממלאים את השקיות של החיים שלנו עד אפס מקום. לימודים, קריירה, מערכות יחסים, טיפול בילדים, משכנתא, משפחה, ואינסוף עניינים יומיומיים שממלאים לנו את הזמן ומרוקנים לנו את האנרגיות.

אז מה קורה בסוף?

או שאחת השקיות נקרעת לנו, והדברים חומקים ונופלים לנו מבין האצבעות. או שאנחנו מגיעים למחוז חפצנו עייפים ומותשים, ולא נהנים בכלל מהדרך. למה אנחנו אף פעם לא מרשים לעצמנו להניח לשניה את השקיות, ופשוט לנוח?

במירוץ המטורף הזה שהתמכרנו אליו, אנחנו כל כך עסוקים בלרצות את עצמנו ולרצות אחרים, ששכחנו איך לעצור לרגע, להסדיר את הנשימה, להרפות את השרירים, ואז להמשיך במסע שלנו.

הרי בכל רגע נתון יכולתי למצוא איזה ספסל, להניח את השקיות, לשבת, לנשום קצת, לייצב את הדופק, ואז, בכוחות מחודשים, להרים אותן שוב, ולהמשיך בכיף עד הבית.

אנחנו עסוקים בדאגות בלתי פוסקות בגלל הבוס שלנו. בגלל המשקל שלנו. בגלל בן-הזוג שלנו. בגלל ההורים שלנו. החיים שלנו סבוכים ומפותלים, בעיות חדשות צצות כל הזמן, מיילים דחופים מציפים את התיבה שלנו, כל כך הרבה דברים דורשים תיקון או טיפול או יחס, השקיות שלנו מתמלאות בלי סוף, וזה בסדר. אלה החיים.

אבל חלק מלדעת איך לנהל נכון את הדברים, זה גם לדעת מתי פשוט להניח להם. לזהות מתי אנחנו צריכים קצת הפוגה, קצת חופש, קצת זמן עם עצמנו, לשבת ולא לעשות כלום. למלא את המצברים.

בימים האחרונים עשיתי הסכם עם עצמי. מעכשיו, כשאני מרגיש שהשקיות שלי כבדות מדי ושקשה לי להמשיך בדרך - אני לוקח פסק זמן, מניח אותן על הרצפה, משחרר קצת, מאפשר לעצמי מנוחה, ובזמן הנכון, מרים אותן שוב וממשיך הלאה, עד המנוחה הבאה.

חוצמזה, עזבו אתכם משקיות, זה לא אקולוגי 😊

(טקסט-נועם חורב)

ראש השנה 2020 - והשנה ערב לפני ערב החג.

יום חמישי 17.9.2020

SAVE THE DATE!

